

BİBLİYOGRAFYA :

Rıfki Melûl Meriç, "Türk San'atı Tarihi Vesikalari", *Türk San'atı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri*, İstanbul 1963, I, 774; Filiz Çağman, "Serzergârân Mehmet Usta ve Eserleri", *Kemâl Çığ'a Armağan*, İstanbul 1984, s. 68-71.

FILİZ ÇAĞMAN

AHMED TEKÜDER

(ö. 683/1284)

**İlk müslüman İlhanlı hükümdarı
(1282-1284).**

Doğum tarihi kesin bilinmemekle birlikte 645 (1247) yılında doğduğu tahmin edilmektedir. Hülâgü Han'ın oğullarından olan Teküder (Tegüder), annesi Kutuy Hatun tarafından yetiştirildi. Fakat annesinin dinini benimsemeyerek İslâmiyet'i kabul etti ve Ahmed adını aldı. 1282 yılında ikinci Moğol hükümdarı ve ağabeyi Abaka'nın ölümü üzerine, Merâğa yakınlarında toplanan kurtulayda han seçildi ve Abaka'nın en büyük oğlu Argun'un muhalefetine rağmen bir ay sonra Aladağ'da yapılan bir merasimle taç giydi. Henüz Aladağ'dayken, meşhur Cüveynî ailesinin itibarını iade edip Şemseddin Cüveynî'yi *sâhib**-i divân makamına getirdi. Şemseddin'in tavsiyelerine uyarak İlhanlılar'ın en büyük düşmanı olan Mısır Memlûkleri'yle dostluk anlaşması yapmak için, aralarında devrin meşhur ulemâsından Kutbüddin-i Şirâzî'nin de bulunduğu bir heyeti Kahire'ye gönderdi. Ancak bu teşebbüs bir sonuç vermedi. Memlûk Sultanı Kalavun, Teküder'in kardeşi Kongurtay'ın Anadolu'da yaptığı tahribatı ileri sürerek sulh tekliflerini reddetti. Moğol emirlerinin çoğu zaten Mısır'a yeniden savaş açmayı arzu ediyorlardı. Bu arada kurtulaydan sonra Horasan'a çekilen Argun, amcasını tahttan indirmek için çeşitli yollara başvurdu. İlk önce Kongurtay'ın taraftarlığını kazanarak Teküder'e karşı bir suikast hazırlattı. Ancak bunu zamanında haber alan Teküder, 1283 yılında Karabağ'da Kongurtay'ı öldürttü. Ardından, damadı Alinak'ı Argun'u takip etmekle görevlendirdi. Bunun üzerine Argun amcasıyla barış yapmak istedi. Fakat Temmuz 1284 tarihinde esir alınıp Teküder'in huzuruna getirildi. Alinak'ın bütün ısrarına rağmen Teküder, Argun'u öldürmedi; ancak bu ona pahalıya mal oldu. Zira bu sırada Moğol emirlerinden Bu-ka, Alinak'ı öldürüp Argun'u serbest bıraktı. Bunu haber alan Teküder, Altın

Orda topraklarına sığınmak maksadıyla kaçmaya kalktıysa da yolda yakalanıp Argun'a teslim edildi. 26 Cemâziyelevvel 683 (10 Ağustos 1284) tarihinde Moğol geleneklerine göre sırtı kırılarak Kongurtay'ın akrabaları tarafından öldürüldü.

Samimi bir müslüman olan Teküder, inancı dolayısıyla Moğol yasalarına ihanet etmekle suçlanmıştır. Ancak tahtını ve hayatını İslâmiyet'i kabulünden çok, dirayetsiz bir hükümdar olması sebebiyle kaybetmiştir. Tasavvufa aşırı şekilde ilgi duyardı. Bundan dolayı vaktini semâ ve diğer sûfî âyinleriyle geçirerek devlet işlerini annesine bıraktı. Bununla beraber Moğollar arasında İslâmiyet'in faal bir şekilde yayılmasına gayret etmedi. Bu görevi on bir yıl kadar sonra, Argun'un oğlu ve İlhanlılar'ın en kabiliyetli hükümdarı olan Mahmud Gazan Han üzerine almıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Reşidüddin, *Câmi' u't-tevârîh* (nşr. A. A. Ali-zâde), Bakû 1958, III, 165-194; Aksarâyî, *Mûsâmeretü'l-ahbâr* (nşr. Osman Turan), Ankara 1944, s. 136, 141; Vassâf, *Târîh*, Bombay 1269/1853, s. 105-136; A. A. Alizâde, *Sotsialno-Ekonomičeskaya i Političeskaya İstoriya Azerbaycana XIII-XIV vv.*, Bakû 1956, bk. İndeks; B. Spuler, *İran Moğolları* (trc. Cemal Köprülü), Ankara 1957, s. 89-98; Abbas İkbâl, *Târîh-i Moğul*, Tahran 1341 hş./1962, bk. İndeks; *Chhr.*, V, 364-368; Faruk Sümer, "Teküder", *İA*, XII/1, s. 144-145; P. Jackson, "Aḥmad Takūdār", *Elr.*, I, 661-662.

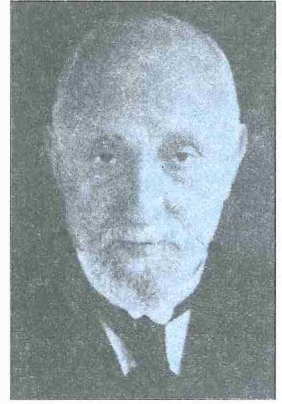
HAMİD ALGAR

AHMED TEVFIK PAŞA

(1845-1936)

**Hariciye nâzırı ve son
Osmanlı sadrazamı.**

Üsküdar'da doğdu; Kırım hanzâdele-rine mensup soylu ve zengin bir ailedendir. İlk tahsilinden sonra askerî okula devam etti. Süvari mülâzımı iken askerlik mesleğinden ayrılarak Bâbîlî Tercüme Odası'na girdi. Liyakat, sebat ve çalışkanlığı sayesinde kısa zamanda yükseldi. 1872'den Hariciye Nezâreti'ne getirildiği 1895'e kadar Roma, Viyana, Berlin, Atina ve Petersburg elçiliklerinde ikinci kâtiplik ve maslahatgüzarlık yaptı. On dört yıl gibi uzun bir süre hariciye nâzırı olarak hizmet eden Tevfik Paşa, Sultan II. Abdülhamid'in de güven ve takdirini kazanmıştır. Nitekim 1908'de kendisine nâzırlıklı birlikte Meclis-i Âyan üyeliği de verildi; ancak 1909 Şubatında Kıbrıslı Kâmil Paşa'nın istifası

Ahmed
Tevfik
Paşa

ve hükümetin dağılması üzerine o da görevinden ayrıldı. Kısa bir süre sonra Londra elçiliğine tayin edildi ise de 31 Mart hadiseleri sebebiyle ortaya çıkan hükümet bürhanı üzerine, doğru ve tarafsız, hiçbir partiye mensup olmayan, herkesin güvenini kazanmış bir şahsiyet olarak yeni hükümeti kurmakla görevlendirildi (14 Nisan 1909). Ancak II. Abdülhamid'in tahttan indirilmesi ve V. Mehmed'in padişah olması üzerine 6 Mayıs'ta sadâretten ayrılarak Londra elçiliğiyle tekrar İngiltere'ye gitti. 1914'te I. Dünya Savaşı'nın başlamasına kadar bu görevde kaldı. Savaş sonunda Talat Paşa'nın yerine hükümeti kurmakla görevlendirildi, ancak İttihat ve Terakki Partisi'nin devam eden müdahaleleri yüzünden görevi kabul etmedi. Buna karşılık yeni padişah Vahdeddin tarafından, Mondros Mütarekesi'nin imzalanmasından sonra istifa eden İzzet Paşa'nın yerine sadârete tayin edildi (11 Kasım 1918). Tevfik Paşa'nın sadrazam oluşunun ikinci günü İtilâf devletleri donanması İstanbul'a girerek şehri işgal etti. Padişah ise çeşitli sebepler ve müttefiklerin ısrarı karşısında meclisi feshetti. Tevfik Paşa da kabinede yapmayı tasarladığı değişiklikler dolayısıyla bir müddet sonra görevden ayrıldıysa da ardından yeniden hükümeti kurmakla vazifelendirildi. Ancak, kabineyi istediği gibi kurmasına rağmen hiçbir iş göremeyerek istifaya mecbur oldu ve yerini Damad Ferid Paşa'ya bıraktı (12 Ocak 1919). Bundan sonra iki yıl âyan reisliği ve Paris'te toplanan barış konferansında murahhaslık yaptı. Daha sonra sadâretten çekilen Damad Ferid Paşa'nın yerine 21 Ekim 1920'de Osmanlı Devleti'nin son kabinesini kurdu.

Anadolu'da sürdürülen Millî Mücadele'nin zafere ulaşması üzerine 27 Şubat-12 Mart 1921 tarihleri arasında Londra'da toplanan konferansa, Ankara hükü-

metinin yanı sıra İstanbul hükümetini temsilen katıldı. Toplantı salonuna, oldukça yaşlı ve hasta olması sebebiyle koluna girilerek getirilen Tevfik Paşa, kendisine söz hakkı verildiğinde, "Söz asıl millet vekillerine aittir, binaenaleyh Anadolu heyetine söz verilmesini teklif ve rica ederim" diyerek yerini Ankara temsilcilerine bıraktı. Millî Mücadele'nin son ve kesin zaferi ve düşmanın denize dökülmesi üzerine saltanat resmen ilga edilince (1 Kasım 1922), Tevfik Paşa aynı gün istifa ederek idareyi Ankara hükümetinin temsilcisi Refet Paşa'ya teslim etti.

Kısa aralıklarla dört defa sadrazam olan Tevfik Paşa, toplam olarak iki buçuk yıl kadar bu makamda kaldı. 8 Ekim 1936'da öldü. Yirmi bir gün süren ilk sadâretinin Sultan II. Abdülhamid'in tahttan indirilmesi hadisesine, ikinci sadâretinin düşman donanmasının İstanbul'u işgaline ve son sadâretinin de devletin çöküşü ve saltanatın kaldırılmasına rastlaması, çeşitli çevrelerce kendisinin "bahtsızlığına" veya "uğursuzluğuna" yorulmuştur. Tevfik Paşa namuslu, memuriyet hayatında son derece dürüst, muamelede sabırlı, açık sözlü ve doğru bir kimse idi. Herkes tarafından sayılır ve kendisine güvenilirdi. En kritik anlarda sadârete getirilmiş olması bu meziyetleri dolayısıyladır. Hâtıratı, torunu A. Şefik Okday tarafından, hayatı hakkında geniş bir incelemeyle birlikte *Büyükbabam Son Sadrazam Ahmet Tevfik Paşa* adıyla yayımlanmıştır (İstanbul 1986)

BİBLİYOGRAFYA :

Lütfi Simâvi, *Sultan Mehmed Reşad ve Hâlefinin Sarayında Gördüklerim*, İstanbul 1340; Ali Fuad Türkgeldi, *Görüp İştiklerim*, Ankara 1951, s. 27-32, 163-182; İbnülemin, *Son Sadrazamlar*, III, 1704-1712; IV, 1713-1762; Danişmend, *Kronoloji*, İstanbul 1971, V, 106; Arı İnan, "Son Sadrazam Tevfik Paşa ve Oğulları", *TT*, sy. 5 (1984), s. 55-60; sy. 6, s. 17-23; sy. 7, s. 50, 54.

KEMAL BEYDİLLİ

AHMED TEYMUR PAŞA

Ahmed b. İsmâil
b. Muhammed Kâşif et-Teymûr
(1871-1930)

Mısırlı edip, araştırmacı ve tarihçi.

5 Kasım 1871'de Kahire'de doğdu. Asıl adı Ahmed Tevfik'tir. Üç aylıkken babasını kaybettiği için eğitimi, devrin ileri gelen şairlerinden ablası Âişe

İsmet Teymur üstlendi. Türkçe ve Farsça'yı Hasan Abdülvehhâb'dan öğrendi. Beş yıl devam ettiği Fransız okulunda Fransızca'nın yanı sıra Batı kültürünü yakından tanıma imkânını buldu. Dinî ve aklî ilimlerde Muhammed Mahmûd eş-Şinkîti, Hasan et-Tavîl, Rıdvân Muhammed el-Mahallâtî, Allâme Tâhir el-Cezâirî ve Muhammed Abduh gibi döneminin ünlü âlimlerinden faydalandı. Muhammed Abduh'un Aynişems'e gelmesi üzerine ona yakın olmak için aynı semte yerleşti.

Ahmed Teymur tahsil hayatının ilk dönemlerinden itibaren kitaba çok düşkün olduğundan birçok yazma ve basma eser topladı. Elde ettiği her eseri dikkatle okur ve gerekli gördüğü yerlere not düşerdi. Bu sebeple kütüphanesindeki pek çok kitabın başında "kara'nâhu" (okuduk) ibâresi bulunmaktadır. Bu notu taşıyan kitaplar onun tarih edip fihristini hazırladığı eserlerdir. Ünlü kütüphanesini 1901'de kurmaya başladı. Bunun için Kahire'de özel bir kütüphane binası yaptırdı ve burayı modern bir şekilde tanzim etti. Vaktinin çoğunu burada geçirdiğinden kendisi için de iki oda ilâve ettirdi. Kütüphanesinden faydalanmak isteyenlere rahat çalışma imkânı vermek için gayret gösterdi. Bu kütüphanenin koleksiyonunu, bir yandan elinde kıymetli eserler bulunan kişilere büyük meblağlar ödeyip bunları satın alarak, diğer yandan İstanbul ve Avrupa'nın muhtelif kütüphanelerindeki yazmaların mikrofilmelerini temin ederek zenginleştirdi. Bir kısmı müellif hattı olmak üzere yarisından çoğu yazma eserlerden meydana gelen 20.000 ciltlik değerli bir koleksiyona sahip bulunan bu kütüphaneyi Mısır Millî Kütüphanesi'ne (Dârü'l-kütübi'l-Misriyye) vakfetti. Kitaplar burada Muhammed Abdülcevad el-Asmaî tarafından mükemmel bir şekilde tanzim edildi. Kütüphanesindeki kitapların 2390'ı dil, 2675'i edebiyat, 4956'sı din, ahlâk ve şer'î ilimler, 3974'ü sözlük ve ansiklopedik sözlük, 4273'ü tarih, coğrafya ve sosyoloji, 1286'sı fihrist, koleksiyon ve resimler, 1708'i de değişik ilimlerle ilgilidir.

Hicrî VI-X. yüzyıllar arasında yaşayan meşhur âlimlerin hatları ile kaleme alınmış bazı vesikalar, ayrıca astronomi aletleri, Çin porselen çeşitleri, meşhurların kalem, hokka ve divitleri, nefis ciltler, Selâhaddin-i Eyyûbî, Cemâled-din-i Efgânî, Kâsimî, Cezâirî, Hasan et-

Tavîl gibi önemli şahısların resimleri de Ahmed Teymur Paşa'nın muhafaza ettiği müze malzemesi değerindeki bir kültür hazinesidir. Ahmed Teymur, ilmin ve İslâm kültürünün hizmetinde kullanmak gayesiyle çok güzel fotoğraflar da çekmiştir. Bugün yıkılıp yok olmuş olan birçok tarihî eser onun kamerasından çıkan fotoğraflarda yaşamaktadır.

Devrinin ilim ve fazilet erbabı sık sık onun evinde toplanır, ilmi ve edebî sohbetler yaparlardı. Mahmud Sâmî el-Barudî, İsmâil Sabri, Şeyh Ahmed ez-Zerkânî, Şeyh Hasan Mansur, Muhammed Abduh ve daha pek çok âlim bu meclislere devam etmişlerdir. Şeyh Tâhir el-Cezâirî ve Allâme Muhammed Kürd Ali ile bu meclislerde tanıştı. Muhammed Kürd Ali, Arap ülkelerinde Ahmed Teymur kadar ilmi seven ve bu yolda hizmet veren bir başka kişiyi tanımadığını söyler.

Ahmed Teymur Paşa resmî görev ve unvanlardan pek hoşlanmazdı. Nitekim, ne paşalık rütbesi ile taltif edilmesi ne de senato üyeliğine tayini onu sevindirdi. Ancak Kral I. Fuad'a olan sevgisinden dolayı bu tayin ve taltifi reddetmemiştir. O daha çok Mısır Dil Akademisi (el-Mecmau'l-Misrî), Şam İlimler Akademisi (el-Mecmau'l-ilmiyyü'l-Arabî bi-Dimaşk) ve Mısır Millî Kütüphanesi gibi önemli ilmî kurumların üyesi olarak büyük hizmetler yaptı. İslâm âleminin meseleleriyle de yakından ilgilenen Ahmed Teymur Paşa, Doğu ve Batı kültürlerine hakkıyla vâkıf, İslâm'a son derece bağlı, ahlâkî faziletleri şahsında toplayan örnek bir insandı.

26 Nisan 1930'da vefat etti. Vefatından sonra her biri bir kaynak niteliği taşıyan eserlerini neşre hazırlamak için kurulan heyet halen çalışmalarına devam etmektedir.

Eserleri. Ahmed Teymur Paşa'nın din, dil, edebiyat, lugat, biyografi ve tarih gibi çeşitli sahalalarla ilgili olan eserlerinin başlıcaları şunlardır : 1. *Taşhîhu ağılâti'l-Kâmûsi'l-muhtâf* (Kahire 1343). *el-Kâmûsü'l-muhtâf*'teki yanlışları düzeltmek maksadıyla kaleme alınmıştır. 2. *Taşhîhu ağılâti Lisâni'l-'Arab* (birinci kısım Kahire 1334, ikinci kısım 1343). 3. *Nazra Târîhiyye fi husûli'l-mezâhibi'l-erba'a* (Kahire 1344). Dört mezhebin meydana gelişini tarihî açıdan ele almaktadır. 4. *Qabrû's-Süyûfi* (Kahire 1346). 5. *el-Yezidiyye ve menşe'ü nihletihim* (Kahire 1347). 6. *Târîhu'l-'ale-*